SILOZURILE REGIONALE

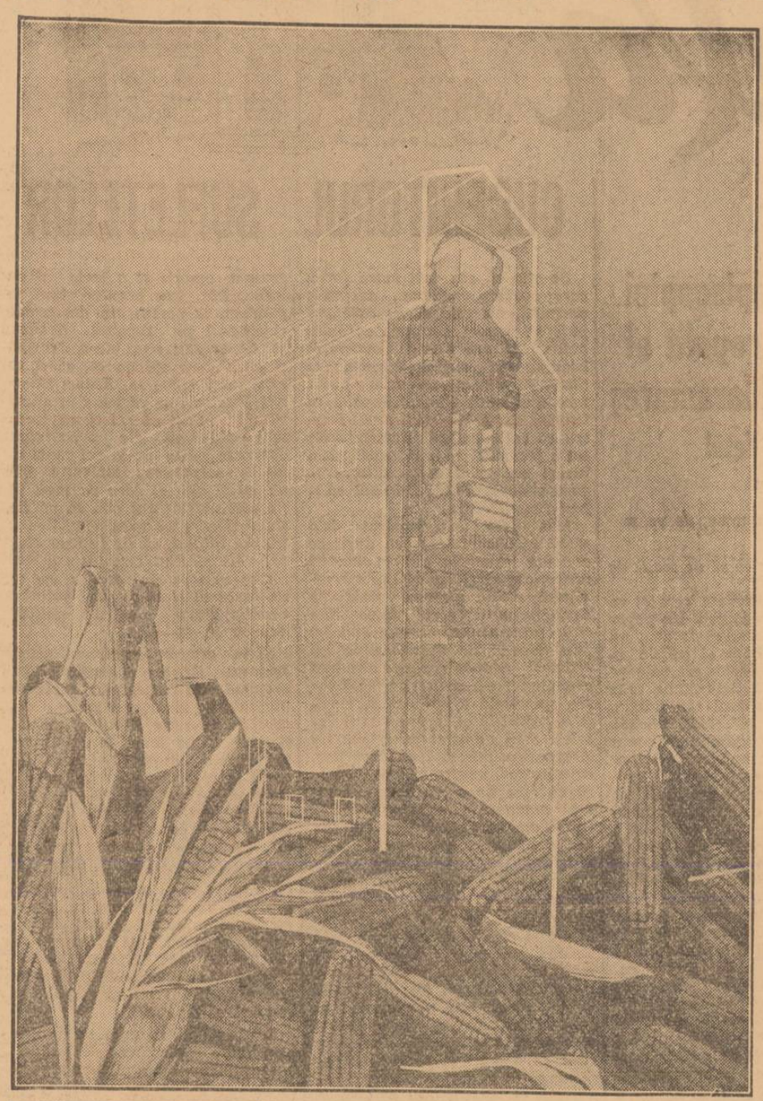

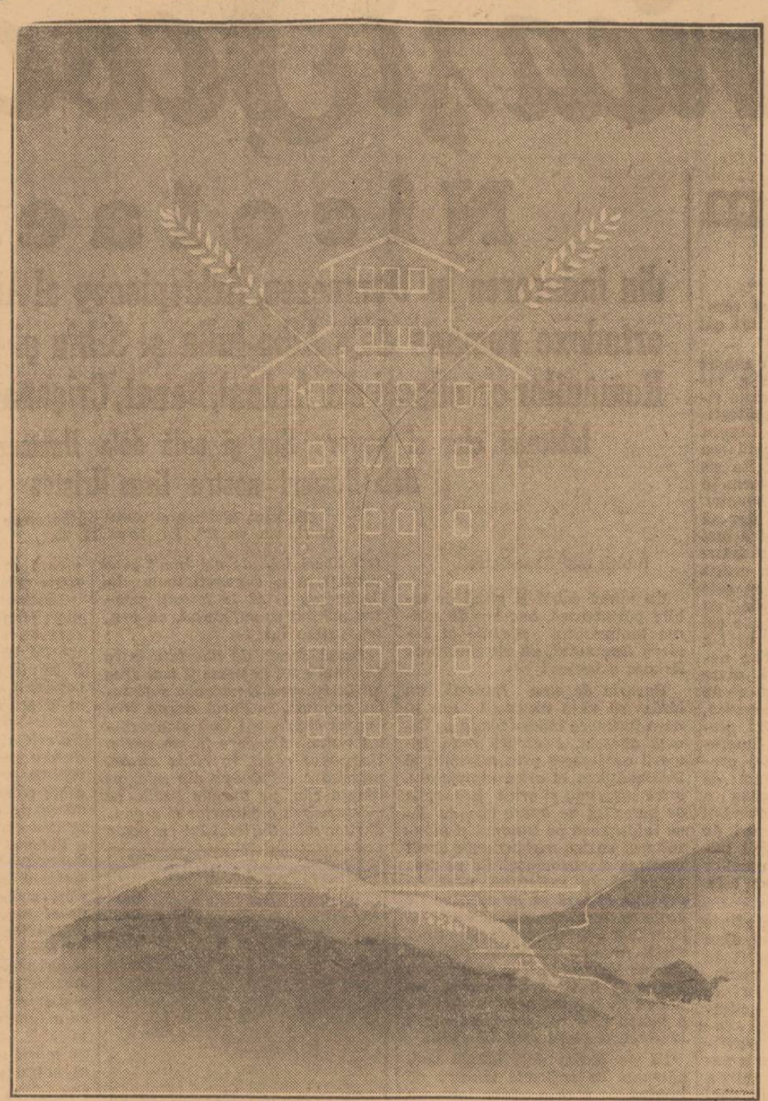

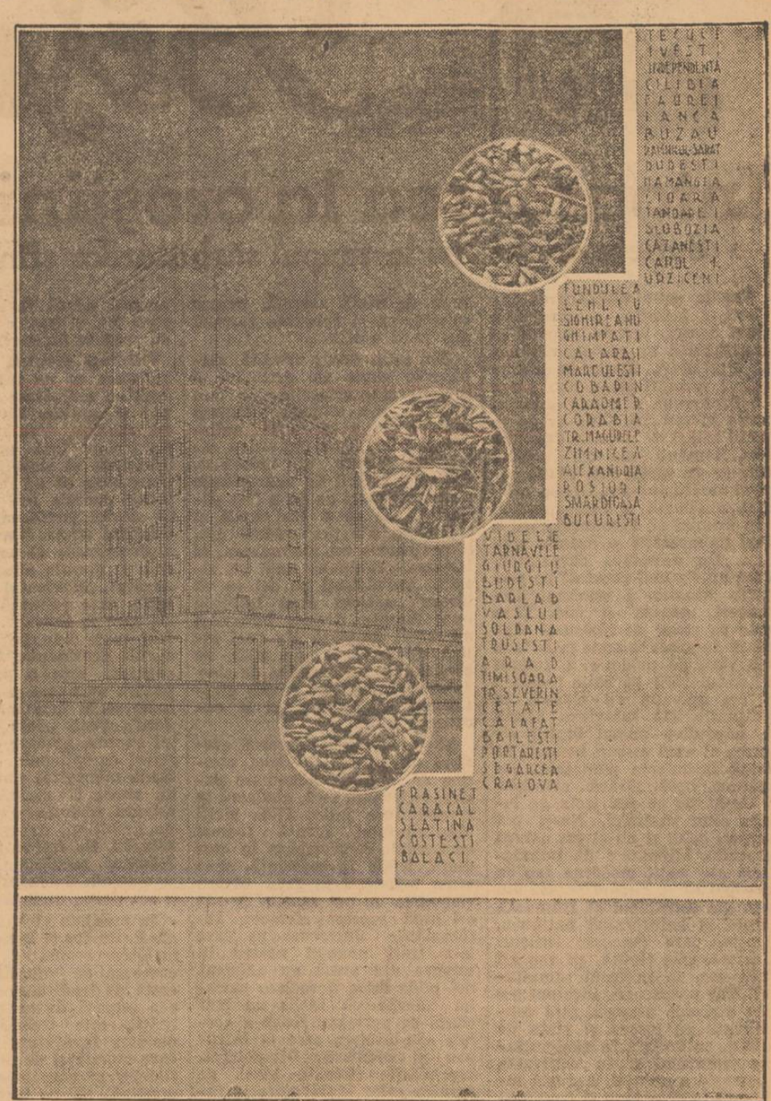

AGRICULTORI! CEREALIȘTI!

Porumbul umed îmbolnăvește. — Porumbul umed păgubește, —
Numai prin uscătoriile sistematice dela:
— SILOZURILE REGIONALE —
obțineți un bob sănătos, pentru hrană și semănături. —

AGRICULTORI!

Aducând cerealele la Silozuri:
1) Scăpați de lipsuri la cântar.
2) Aveți garanția unei păstrări în bune condițiuni a cerealelor.
3) Luați avansuri de bani în contul mărfii.
4) Vă uscați porumbul pentru hrană și vânzare.
5) Obțineți preț bun la mazăre a cărei gărgărițe se distrug prin gazeificare.
6) Vindeți cerealele mai ușor și cu preț mai bun.

CEREALIȘTI!

Aducând cerealele la Silozuri:
1) Aveți siguranța absolută a averei voastre păstrate ca într'un tezaur.
2) Vă valorificați cerealele prin condiționare.
3) Vă puteți complecta partizile pentru export.
4) Primiți avansuri cu procente mici prin varantări.
5) Aveți legături directe cu Silozurile terminale pentru export, ușurându-vă formalitățile costisitoare.

AGRICULTORI! CEREALIȘTI!

Prin curățirea și selecționarea cerealelor în **SILOZURI** căpătați:
1). Ridicarea prețului la vânzare. —
2). Sămânță sănătoasă, ce vă sporește producția la hectar. —

Hrana populației și a armatei se asigură prin stocajul în Silozuri, care cu instalațiile lor foarte moderne asigură păstrarea cerealelor în bune condițiuni, vreme îndelungată.
Agricultura țării noastre se ridică numai prin valorificarea cerealelor, care fără **SILOZURI** nu se poate face.

Pentru informații adresați-vă DIRECȚIUNII SILOZURILOR REGIONALE, Calea Victoriei 45

Gânduri de Paşti

Legea noastră creștină socotește — și cu drept cuvânt — Crăciunul ca sărbătoarea speranței, iar Sfintele Paști ca sărbătoarea înfăptuirei speranței, mai precis, ca sărbătoarea biruinței. A biruinței adevărurilor propovăduite de Mântuitor și pentru care El a pătimit.

Aceste adevăruri sunt precât de simple, pe atâta de sublime, de oarece sunt adevăruri dumnezeiești, deci eterne și neschimbătoare. Dragoste de aproapele, pace pe pământ și bună înțelegere între oameni. Iată idei și adevăruri ce alcătuesc temelia însăși a legei lăsată nouă de Fiul lui Dumnezeu.

Insă, ce deosebire, ce contrast izbitor între ceeace ne-a spus El să facem și ceeace se petrece în realitate!

Deschidem Noul Testament și la capitolul 24 din Evanghelia lui Matei aflăm, tot din gura Mântuitorului, cuvinte care parcă ar fi fost spuse pentru a înfățișa stările de lucruri din zilele noastre.

Iată, după ce cu trei zile înaintea sărbătorilor de Paști, cercetase templul dela Ierusalim, Iisus, urmat de ucenicii săi, s'a dus pe muntele Măslinilor din apropierea orașului. Acolo, răspunzând la unele din întrebările ce i-au fost făcute de ucenici, El le-a zis între altele: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă... Și din pricina înmulțirii fără-de-legilor, dragostea celor mai mulți se va răci".

Ce-i drept, urmează îndată cuvinte de consolare și de trezire a speranței: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit".

In așteptarea mântuirei, care va să vină, prăpădul războiului se întețește, sporind ruinele, secerând cu nemiluita vieți din cele mai prețioase, nimicind roadele muncii atâtor generații, așternând dolilul pe cămini din ce în ce mai numeroase și adâncind miseria și aprigele suferințe ale supraviețuitorilor.

Dar în clipele când sufletu-l fusese cuprins de o întristare de moarte, Iisus, rugându-se lui Dumnezeu Tatăl, a zis: „Tată, dacă este cu putință, îndepărtează dela mine paharul acesta".

Până acum, paharul războiului, cu cortegiul de orori și ruine, a stat departe de țară și de neamul nostru, dar cu jertfe din cele mai cumplite, mai dureroase și mai nedrepte. Sunt jertfe ce nu se uită și nu pot fi uitate. Ba amintirea lor stăruie mai puternică și mai vie în aceste zile când ne pregătim să prăznuim sărbătoarea cea mai mare și mai strălucită a creștinătății: Invierea lui Christ, ceeace înseamnă biruința binelui asupra răului, a adevărului asupra minciunei, a dreptății asupra nedreptății.

In aceste zile stăruie mai chinuitoare amintirea recentă a sfârtecării țării și neamului. Când în noaptea sfântă clopotele bisericilor n[illegible] vor chema să fim [illegible] față la slujba religi[illegible], [illegible] cul-minează în strigătul de triumf și bucurie: „Cristos a înviat!", gândul nostru al tutulor se va îndrepta spre milioanele de frați de un sânge și de-o lege, spre acești frați, care se află în greu necaz și dintre care cei mai mulți n'au voie să spună sau să asculte măcar o rugăciune în graiul lor românesc. Ba nu vor fi puțini aceia cari vor găsi închise și zăvorite lăcașurile sfinte ridicate cu osârdia și cheltuiala lor și pentru mântuirea lor sufletească.

Aceste gânduri aștern un nour de tristețe pe sufletele românești, iar spectacolul ce-l înfățișează omenirea încleștată în cel mai aprig război, întunecă și mai mult bucuria pe care trebue să o simțim, că intrăm în luminatele sărbători de Paști.

Repetăm însă cuvintele de mai sus ale Mântuitorului: „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit".

Să nu ne părăsească un moment credința, că va suna — și cât de curând — ceasul dreptății românești și că mândrul nostru tricolor va fâlfâi iarăși peste toate plaiurile locuite de români.

Noua ordine, ce urmează a fi stabilită în Europa, nu poate însemna decât o ordine întemeiată pe adevăr, pe dreptate și pe aplicarea sinceră a principiului național.

N. BATZARIA

LA FOTOGRAF

— Cu ce vă putem servi?

— Ce întrebare! Cu fotografii!

— Aveți dreptate... Mi-am pierdut eri soacra și sunt zăpăcit.

— De bucurie.

— Da... Nu... Vreți carte postală, bust, întreg, profil, față, o duzină, două?

— Două.

— Atunci, douăzeci și patru.

— Ne înțelegem cam greu... Două bucăți.

— Numai atât! Faceți desigur două mari.

— Nu. Mici. Pentru abonamentul la C. F. R.

Fotograful își șterge fruntea, vâră degetul după guler și se îndreaptă spre aparat, hotărît să plictisească pe mușteriul indezirabil.

— Gata?

— Nu... Constat un defect și mă silesc să-l dreg... Imi trebue timp.

— Nu sunt niciodată grăbit... Mă simt foarte bine în fotoliul acesta... Lucrează încet și cu atenție, ca să ies frumos... Altfel, renunț la arvună și nu le iau... Fără atunci, o să răsfoesc albumul depe masă... A! dar ai cliente nostime... Păcat că toate sunt blonde... Ba nu... Iată una șatenă... Și o brunetă — cu ochi albaștri... Ce timpuri!...

Deodată albumul se rotogolește pe covorul plin de găurele ca o țintă de recruți, și capul clientului la poziția obligatorie sub eșafod.

Fotograful dă fuga la telefon ca să cheme un medic.

Un braț vânjos îl oprește și urechea îi zbârnăe de o somație răstită.

— Cine este cucoana din fotografia aceasta?

— Nu pot să spun fără să mă uit în registru.

— Nu e nevoe... Află dela mine că e nevasta mea.

— Să vă trăiască... E atât de frumoasă și de atracțioasă!

— Asta mă privește pe mine, nu pe dumneata... Cum ți-ai permis s'o fotografiezi în pielea goală?

— Exagerați... Este în costum de bae... Poftiți... Uitați-vă cu lupa.

— Nu mă uit cu nimic... Scoate-o din album și dă-mi-o numaidecât!... O să te coste scump ușurința cu care încurajezi asemena delicte conjugale!

Soțul sare în primul taximetru și intră în casă gâfâind ca un polițist care a urcat patru etaje ca să înhațe un infractor.

— Ce-i asta?

— O fotografie... cu sexapil.

— S'a mai pomenit așa ceva?

— Da. Ai văzut și originale, nu numai poze.

— Când și unde?

— Chiar la revista de alaltăeri. Cine spunea cu binoclul la ochi că nu descoperă rochia vedetei?

— Nu vreau să știu... Dau divorț... Se poate mai gravă ofensă decât expunerea soției în halul acesta, în salonul fotografului și în albumul murdar de atâtea urme de degete?... Aș fi foarte curios să știu cum te-ai apăra în fața tribunalului, ca să poți salva o căsătorie pe care ai lovit-o ca un trăznet!

Soția întinde mâna în șifoner și scoate ceva de sub mătăsuri.

— Aș prezenta documentul acesta.

Ea primise cândva anonim o fotografie de pe vremea ultimelor alegeri.

Două stele dela un șantan de provincie se răsfățau pe genunchi soțului, care închina o sticlă de șampanie în sănătatea lor.

DON JOSE

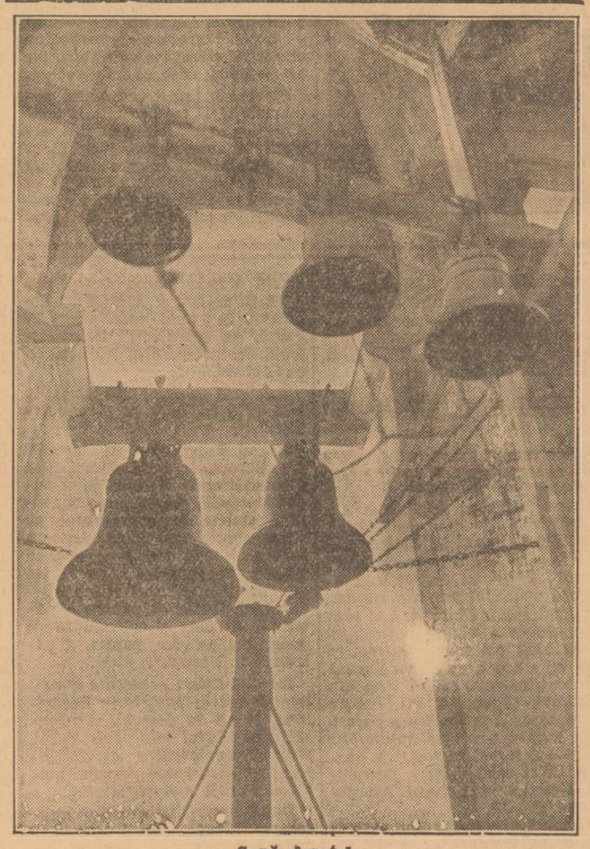

Sună clopotele

Poate fi înfometată Europa?

Cu toate sforțările depuse ca restul Continentului — și în deosebi spațiul țărilor sud-est europene — să fie cruțat de pârjolul războiului, voința fatalității s'a arătat mai puternică decât voința oamenilor cuminți și, astfel, zeul războiului și-a întins azi aripa lui de foc peste destinul unor noui teritorii și al unor noui popoare.

Va duce oare acest nou salt al pârjolului la o grăbire a desnodământului în direcția păcii mult așteptate sau, dimpotrivă, întinderea lui în spațiu va atrage fatal după sine și întinderea lui în timp?

Este întrebarea pe care și-o pune nu numai tagma celor ahtiați după comoditățile vieții zise normale, dar și cei pasionați de calculele rezistenței.

— Dacă războiul va mai dura un an doi, Europa va muri de inaniție, — spun ritos unii din acești mintoși.

Producția alimentară a Continentului nostru — argumentează mai departe atotștiutorii — a fost totdeauna deficitară față de nevoile consumului. Viața ei a fost, este și va fi, deci, în funcție de posibilitățile de aprovizionare din celelalte continente...

Așa dar, după părerea atotștiutorilor, ar însemna că foametea ar fi singura forță care ar mai avea sorți să pună capăt războiului, dacă nu și Europei...

Adevărul, însă, nu este acesta sau — mai exact — nu mai este acesta. Experiența a dovedit, că datorită organizării forțelor economice și în deosebi factorilor de producție; datorită perfecționării mijloacelor technice folosite în agricultură și în întreaga economie agrară, s'a putut ajunge — chiar în țări slab condiționate dela natură în vederea unei desvoltări a economiei agricole — nu numai la o producție pe hectar superioară celor mai bine înzestrate țări agricole, dar și la un cuantum general apt să satisfacă prin el însuși aproape toate necesitățile consumului intern.

Cu un cuvânt, în urma extinderii sistemelor de perfecționare a mijloacelor de producție și a raționalizării consumului, Europa a ajuns încă de pe acum — în ce privește asigurarea nevoilor alimentare — la un nivel aproape echilibrat. Ne referim firește, la sectoarele mari alimentare, de strictă necesitate. Astfel, după statistici recente, din 48 milioane tone de grâu, la cât se ridică în realitate, într'un an, cererea de grâu în Europa, producția continentală (deci fără Anglia) — exclusiv Rusia, cu teritoriile anexate anul trecut — acoperă 46 milioane tone.

Producția de secară ce însumează 22 milioane tone satisface deasemeni aproape exact volumul cererii.

In ce privește diferențele minime ce ar rămânea de acoperit, problema nu prezintă greutăți de netrecut pentru rezolvarea ei în condițiunile dorite. Chestiunea este foarte judicios tratată în revista „Industrie și Comerț" din 25 Martie a. c., unde se arată că printr'un efort metodic în direcția îmbunătățirii culturii cerealelor și a redobândirii pentru agricultură a unor întinse suprafețe sustrase până acum acestei culturi, se va putea obține ușor excedentul minim pentru totala acoperire a cererii.

Când țări agricole ca cele din sud-est au rămas la un randament în producția de cereale, care nu reprezintă decât jumătate din cel obținut în Germania și în unele culturi abia o treime din producția la hectar a Danemarcei, nu pare de loc cu neputință, ca prin înzestrarea economiilor respective cu inventariul agricol necesar și punerea în mișcare a procesului de mecanizare a exploatărilor lor agricole, la care de fapt chiar asistăm, să se poată obține o bună parte din prisosurile chemate să împlinească lipsurile de până acum.

Pe de altă parte, economia continentală ar mai avea de contat pe valorificarea suprafețelor necultivate, care, numai în Franța ating azi 5-6 milioane de hectare.

Ar mai rămânea de rezolvat problema alimentară în sectorul animal, unde deficitul este mai mare și unde acoperirea apare mai anevoioasă, ținând seama că intensificarea producției animale necesită o perioadă mai lungă de timp și în acelaș timp, suprafețe întinse de pășuni, culturi de nutreț, etc. Reorganizarea gospodăriilor agricole în toate țările, dar mai ales în cele din sud-estul Europei, paralel cu îmbunătățirea și variația culturilor, poate să meargă, însă, mân'n mână și cu desvoltarea ce trebue dată crescătoriilor de animale și în deosebi a păsărilor, până la împlinirea lacunei de până acum.

Chiar dacă omul ar rămânea rebel la aceste îndemnuri, nevoia și prețul bun vor fi pentru el cele mai sigure stimulente. Dar și fără aceste stimulente încadrarea noastră în sistemul noului ordine europene, cari nevoia adaptării la noul ritm de viață și de muncă impus de biciul împrejurărilor, vor fi în chip automat mentorii și pedagogii cei mai buni ai popoarelor rămase până acum de căruță în ce privește rânduirile bunei gospodării.

Numai așa vom putea supraviețui grelelor încercări ale noului război: muncind scrios, fiecare popor în cuprinsul gospodăriei lui și schimbând cu celelalte popoare tot ce le lipsește lor, pentru a primi ceeace ne lipsește nouă.

H. I.

Primăvara Invierii...

Tristețea lumii ne evocă astăzi măreția Crucii. A sfințit-o sângele vărsat de Christ de dragul oamenilor, pentru desrobirea lor din păcatul lui Cain. Nu s'au gândit păgânii evului antic că jertfa Răstignirii va impune veacurilor puterea unei credinți — copac uriaș, la a cărui umbră s'adăpostiră atâtea suflete necăjite, ca și azi; stâncă de speranțe, la al cărei izvor atâtea inimi își potoliră setea de iubire ca și azi. Ideea creștină, gândire-forță și formă de viață nouă, sugestie divină a fost în sufletul declinului greco-latin.

In locul zeilor de piatră, cu chipuri și patimi omenești, la poarta inimilor bătea porunca mistică a iubirii, detronând ura de pe soclul ei și vărsând lumina creștină pretutindeni. O zodie dumnezeească a poruncit jertfa de pe Golgotha, sigiliu ceresc pe destinul celor dornici de Cetate Nouă cu noui așezări. Legea trupului, în mare cinste la atici și la antici, se perimase de mult, căci pravila sufletului făcuse din oameni eroi din catacombe, martiri ai nebunului Romei deatunci.

Atâta putere de concentrare adâncă n'a putut s'o strecoare în suflete decât creștinismul în epoca lui de țâșniri subterane.

Trăim vremuri aproape asemănătoare, într'o nemaisfârșită săptămână a patimilor, cu zarafi în templu ca'n zilele lui Christ, cu farisei cari iau numele Domnului în deșert și cu aceeași ură deslănțuitoare de patimi ce ne sperie cu nesfârșitul ei și în fața căreia e greu să stai într'o nemișcare minerală.

Nădejdea omului e tot în puterea Crucii. Omul cu brațele întinse se simte el însuși o Cruce vie pe lume, amestec de pământ și cer. Și astfel tălmăcește omul simbolul Crucii și se pricepe pe sine după chipul și asemănarea ei. Crucea a adus jertfa laudei pe pământ ca să s'adeverească temeiul vorbelor: „Bucură-te, Cruce, lemn prea fericit!". Crucea e însăși făptura omenească, iar, când e împletită cu trandafiri, ea mai poate să însemneze că, până să ajungi la rozele bucuriei, trebue să sângerezi de spinii suferinții.

Coroana de spini L-a însângerat pe Răstignitul răscumpărător al păcatului obștesc, pe Fiul Omului a cărui jertfă a amnistiat păcatul lui Cain.

Să fie oare aceasta rostul zilelor noastre în lumina Creștinismului constructiv?...

Săptămâna patimilor are anul acesta un tâlc divin, ca lumea să priceapă că suferințile pământului sunt spre desrobirea ei, dacă ea-l va înțelege până nu va fi prea târziu.

Primăvara Invierii are astăzi un înțeles cu totul deosebit: învierea popoarelor, ca și a Neamului nostru, stă tot în semnul Crucii, sămănătoare de iubire, desrobitoare de neamuri. Să ne ferim deci de tirania legii trupului — în mare cinste la atici și la atici — ca să nu ne prăbușim în orgiile păgânilor, căci agonia spirituală ne va fi de spaimă când pravila sufletului o vom lepăda dela noi.

*

Primăvara Invierii!

Prilej de reculegere spirituală, popas de gândire curată sunt zilele Invierii pe care le prăznuim acum, sărbători ce le trăiam odinioară în veselie cei mai bătrâni dintre noi, când erau clipe de bucurie adevărată, la iarbă verde, atunci când sufletele nu erau întunecate ca azi.

Prilej de meditații luminoase trebue să ne fie aceste zile azi, căci datori suntem să ne gândim cu mai multă seriozitate la acel mâine semn de întrebare, care stă ca un Sfinx în fața generației ce se ridică și care va trebui să fie, firul de legătură între noi, precursorii ei, și urmașii lor, ca să se păstreze neștirbit firul tradiției românești, de când ne știm pe lume ca țară și neam.

Primăvara Invierii!...

S'o simțim în noi, s'o facem sânge și carne din propria noastră ființă, ca să înfăptuim astfel, cu suflet dinamic, Invierea la viață nouă a Neamului nostru românesc...

LEONTIN ILIESCU